Ч. 220. Пятниця 14 (1) жовтня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і з ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З краевого сойму. — До ситуациї на Угорщині. — З росийско японьскої війни.)

На передвчерашнім засіданю галицкого сойму, в дискусиї над справозданем краевого Виділу що до уділення помочи краеви з причини посухи, забрав слово Е. Е. п. Намістник, аби пояснити справу і відповісти на деякі закиди бесідників. П. Намістник упевнив, що на підставі зібраних дат мае повний образ нужди. Найбільше потерпіли гірскі околиці і західна часть краю. Поміч прийде там, де потреба; але не треба вимагати, щоби правительство нагородило всі шкоди, тим більше, що нещастє упало також і на инші краї. Доси розділено 300 ваґонів соли. Бесідник не гадае, щоби було добре роздавати сіль в міру числа худоби, яку хто мае; а треба розділяти єї там, де потреба дійстно вимагає. П. Стапіньский порушив справу годівлї свиний. Правительство не може взгляду на теперішні прикрости, коли мае надію, що на будуче ті средства поможуть. Ковтки для свиний оказали ся в декотрих сторонах добрими. Бесідник звернув ся до господарских товариств і до кулок рільничих, щоби посередничили в продажи паші. Доси управи рільничих товариств продали над 20 ваґонів паші. Центральне правительство припоручило зібрати дати що-до скількости і потреби паші в кождім повіті і визначив відповідні фонди для помочи. Але не треба знов малювати собі стану краю за чорно. При помочи краю і правительства буде можна сей рік якось пережити. Запомоги даватись буде лише виімково в грошах, а впрочім головно зарібками.

Президент угорских міністрів ґр. Тіса мае поставити в найблизшім часі в соймі внесене, щоби вибрати окрему комісию для зміни реґуляміну соймового в цїли забезпеченя буджетових нарад через зараджене технічній обструкциї на якийсь час. В неділю вечером відбула ся конференция виділу партиї независимости в присутности ледви двайцяти членів партиї. Франц Кошут обговорював звістний лист ґр. Тіси до своїх виборців, у якім він висловив свої пляни що до дальшої борби з обструкцию, і поставив резолюцию, в якій заявляє, що всяке зусиле, щоби знівечити свободу слова або спроможність супротивленя парляменту через ревізиї реґуляміну нарад, зустріне ся з боку партиї независимости з найбільш рішучим опором. Отсю резолюцию принято одноголосно. Подібну заяву зложить Кошут в соймі.

Коли з росийскої сторони оголошено, що Куропаткин з цілою армією розпочав похід на полудне, доносять нинїшні телеґрами з Токіо, що й Японцї розпочали марш на Мукден і що велика битва вже розпочала ся. І так доносить кореспондент Бюра Райтера: Марш Японцїв на Мукден розпочав ся. Коли маршалокОяма довідав ся, що Росияни скріпили своє ліве крило, стояче в віддаленю пятьох миль на північ від Янтай, дав приказ цілій армії ґен. Оку рушити наперед. Піхота помашерувала около три милї в напрямі північним наперед, за нею поступала артилерия. Коли Росияни замітили рух Японцїв, їх артилерия розпочала огонь, на котрий Японцї відповідали. Борба тревала цілий день, однако не прийшло до ніякого висліду. — З Токіо знов доносить Бюро Райтера таке: Загальний марш японьских войск наперед тревае дальше в широкім фронті на Мукден. Борба на цілій лінії кождої хвилї розпічне ся. Росийска бриґада піхоти з 2000 кінноти і арматами стрітила ся з крилом армії ґен. Курокого і перейшла дня 9 с. м. ріку Тайце. Японцї пробовали відтяти тому росийскому відділови відворот і взяли єго до неволї. Росияни заатакували місцевість Сінчан, положену 30 миль на північний захід від Саймаце, аби перервати Японцям звязь з рікою Ялю. МаршалокОяма доносить, що битва май-

В корчах.

(Із словіньского — Деметра).

(Конець).

— А тобі сумно за мамою? — спитав отець.

— Так! — І дитина закрила лице руками і розплакала ся.

— Чого плачеш, мама незадовго прийде. Маріца справді успокоїла ся.

В єго серци порушило ся щось немов вітцівска любов. Він скоро заглянув їй в лице і почав проходжувати ся по комнатї. Поглянув на неї ще раз і завстидав ся. Дочка була бліда і марна, немов би була недужа. Приступив до вікна і повів руками по очах, як коли би впало єму там щось, що хотів тепер усунути. Відтак ще раз поглянув на дочку. — Так, то була єго дитина, але він майже не знав, що она була недужа. Тиха, боязлива і спокійна — не показувалась єму віколи на очи і він не міг пригадати собі, аби він коли з нею розмавляв.

— Маріцо, кілько літ тобі?

— Шість літ, в осени мої уродини.

— Чи ти не хора?

Она поглянула на него своїми заплаканими очима і похилила незручно, немов заклопотана голову.

Він знов завстидав ся, завстидав ся перед дитиною і сказав скоро:

— Ходи зі мною! Нехай Айко іде, куди хоче!

Він повів єї до гостинниці.

Земля була горяча і попукана від довгої посухи і спеки; на луках трава ствердла, зсохла і пожовкла, цьвіти зяля і опускали свої головки під палючим проміннєм. На дорозі лежав прох грубою верствою і піднимав ся довгими стовпами в гору. Небо було брудне, немов би посипане попелом, а сонце палило мов огнем. Тяжкі хмари як олово звисали на овиді і від часу до часу засланяли сонце; але то не тревало довго і огняне проміне знов полискувало зпоза темної заслони.

Айко вийшов з села на поле. Він біг цілу дорогу, аби сестра не здігнала єго. По єго смаглявім лици спливав піт і мокре волосе виставало з під капелюха. Він положив ся під густий корч і отирав листєм з ліщини піт з чола і лиць, що аж горіли від страшенного горяча. Часами висував свою костисту голову з корча і дивив ся хитрими очима на село, але сестри не бачив. Гадав над тим, де она могла лишити ся. Дїтий она бояла ся, отже певне не пійшла до них до потока. Але може ще прийде. Сховав ся ще глубше в корчі і ждав. Коли побачив, що не йде, почав гнівати ся.

— Коли я на неї жду, мусить прийти! І задля неї не міг я пійти з вітцем — я, я дак їй! А що, як она пійшла?

З гнївом зривав листє з галузок, розтирав єго між пальцями і гриз молоді, гіркі галузки.

— Коли она пійшла! Така дитина, що не уміє навіть пити і все плаче! Та, колись так було — але нї, то не можливо, отець не хотїв єї ніколи брати, чомуж би як раз нині? Але де она може бути? — Затиснув кулак і ударив о землю. — Я їй покажу, чому она не пійшла зі мною!

Вітер зашумів в корчах; зівяле листє заколисало ся і зашелестїло, галузки залопотіли. На полях зафилювало сухе збіже, цьвіти похилили ся і Айко відітхнув сьвіжим, як мід солодким запахом.

Зірвав ся, похилив голову наперед і почав нюхати.

— Ах, пахне медом!

Поля, де сама гречка цвила, були сніжно білі; всьо бреніло від пчіл, що обсїли всї галузки. Куди поглянув, сьвітили ся білі смуги, відбиваючи ясно від темних піль і жовтавих лук. І він пригадав собі на щось солодкого: Горівка з медом! Ще кілька тижднів і будуть підбирати мід, а в гостинници будть пити горівку з медом. Ту горівку він незвичайно любив. Але нагле зморщив він чоло і в нїм обудив ся сумнів: Імовірно буде він мусів кождої неділї лишити ся дома, аби стерегти сестри; отець буде без него ходити до гостинниці і він не дістане нїчого. Але то не сьміє бути, в ніякій спосіб!

Він встав і зrубив ся в корчах.

День минав поволи. Сонце все ще пекло, немов би хотїло спалити землю. Вкінци сховало ся за горами, послідні проміні погасли, але воздух був все ще теплий.

Маріца прийшла пізно в ночи з вітцем до дому. Айко був вже дома. Він лежав на лавці і товк ліскові оріхи. Навіть не оглянув ся, коли они увійшли до комнати, товк так силь-

же на цілій лінії вже зачала ся. Дня 10 с. м. відперли Японці атак Росиян на Сіенчан. — Зновже „Lokal-Anzeiger“ доносить: Росияни розпочали атак на цілий фронт японьскої армії в понеділок рано. Страшна борба розгоріла ся на цілій величезній лінії від Янтай аж до Шантав на північний всхід. Росияни пхнули в огонь чотири дивізиї, отже більше як Японці. Завдяки тому удало ся їм здобути деякі становища, однако вже зі второк Японці їх назад відобрали. Взагалі як доси Японці всюди мають перевагу над Росиянами. Битва, одна з найбільших в історії сьвіта, тревае дальше.

Новинки.

Львів дня 13-го жовтня 1904.

— **Для погорільців.** Президия ц. к. Намістництва уділила погорільцям громади Заличе, рогатиньского повіта 2000 К тимчасової запомоги.

— **Є. Е. п. Президент** висшого суду краєвого др. Александер Тхоржницкий, перебуває у Відни.

— **Вінчане** п. Володимира Кмицикевича з панною Анною Шпрангенберґ відбуде ся дня 15 с. м. о годині 7-ій вечером в парохіяльній церкві в Завадці римаиівскій.

— **Дезертир.** Команда 15 п. п. повідомила вчера львівску поліцию, що онигди утік з касарні вояк Михайло Кравчук, покликаний на 8-тижневі вправи.

— **Буря.** З Будапешту доносять, що дня 11 с. м. лютила ся там велика буря з градом, при чім вода залила 67 мешкань пивничних. Сторожа пожарна займила ся випомпованем води. Також з околиць Будапешту доносять о великих шкодах, особливо в виноградниках.

— **Помазане сербского короля** Петра І відбуло ся — як звістно — послідної неділі в монастирскій церкві в Зичи в присутности мінїстрів. В передодень помазаня відправлено в тій церкві торжествену вечірню в присутности короля, мінїстрів і численних достойників з цілого краю. В неділю рано о 9 годині серед звуку дзвонів пійшов король убраний в королївскі ризи до церкви, де коло дверий ждав на него митрополит Інокентий, подав королеви хрест до поцілованя, почім король війшов до церкви і засів на престолї. Тоді почалась служба Божа. По причастию виступили два крилошани і візвали короля, аби приняв помазане, отсими словами: „Правовірний королю і пане! Наспів час помазаня і уділеня вашій королївскій Високости сьв. Тайни. Зволи отже ваша Високосте приступити до царских воріт сеї сьвятої церкви!“ Король, що вже в часї богослуженя відложив скиптр і яблоко, а підчас читаня евангелия також корону, передав свою шпаду першому адютантови і приступив до іконостаса та станув на золотом тканім дивані перед царскими воротами. Двірскі достойники держали за ним королївскі відзнаки. Митрополит взяв в руки дорогий посуд з миром і помазуючи ним чоло, очи, ніздри, уши, груди і руки короля, повтаряв слова: „Печать дара сьв. Духа. Амінь“. Опісля митрополит повів короля перед престол, де один з епископів відчитав молитву, яку король повторив, почім митрополит уділив королеви сьв. Причасгия. По тім король повернув на престол і сидів в короні до кінця богослуженя. По відчитаню молитви одним з дияконів і по відсьпіваню многолїтствія королеви, матрополит подав королеви хрест до поцілованя, почім король з дружиною вийшов з церкви.

— **Смерть на льокомотиві.** З Познаня доносять: Машиніст поїзду, що ішов з Берлина до Познаня вихилив ся при в'їздї на дворець в Опаленици так нещасливо, що ударив головою о стовп і погиб на місци.

— **Погане ремесло.** Львівска поліция викрила в домі під ч. 43 в Ринку потайний дім розпусти, удержуваний від многих літ на великі розміри якоюсь Катериною Марціхів, розвідкою, що має погану минувшину. Постійними гостями сего заведеня були не лише уличниці, але також женщини з т. зв. ліпших кругів. Діяли ся там за дорогою заплатою, найменше 100 К, гидкі оргії. Богато молодих дївчат упало жертвою, а чимало осіб скомпромітованих викритем сеї нори. На слїд тої торговлї живим товаром навело прокураторию анонїмне донесене. Доси арештовано окрім самої Марціхової та еї любовника Гаверштока також дві инші особи, що помагали їм в тім ремеслї.

— **Рабункове убийство.** В Хомякові, станиславівского пов., убили онигди невислїджені доси злочинцї, для рабунку тамошного селянина Стефана Когутяка, з відтак аби укрити слїди злочину, вкинули трупа до ріки Бистрицї. Станиславівский суд зарядив в тій справі слїдство.

— **Почтовий дефравдант.** Перед трибуналом судиїв присяжних у Львові відбула ся онигди розправа против Станислава Ванкого, б. канцелярийного помічника рахункового відділу у львівскій дирекциї почт, обжалованого о обманьство, недужите урядової власти і проступок фальшованя публичних документів. Виставляв він квіти на пенсиї, відтак заосмотрював підробленими урядовими клявзулями і вибирав з каси гроші. В той спосіб одержав за кілька літ поверх чотири тисячі корон на імена ріжних людий, з котрих деякі навіть не були почтовими функціонарями. Маніпулював так зручно, що власти мимо шконтра не могли попасти на слїд его мальверзаций. Аж дрібна похибка в даті, іменно втягнене в ліквідаційній книжці якомусь панови пенсиї від 1 до 28 лютого с. р., між тим коли місяць лютий мав 29 днів, навело контролю на слїди обманьства. По переведеній розправі трибунал засудив Ванкого на оден рік тяжкої вязниці.

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“** видано в вересни с. р. 17.639 важних поліс з премією 160.877 К 30 сот.; від початку року до кінця вересня с. р. видано 136.563 важ-

но, що лупина аж скакала на землю. День вже минув і в комнаті було темно, лише крізь вікно падало ще бліде сьвітло. Одностайну тишину переривав лиш маятник годинника, що поволи тикав.

Коли Маріца здоймила свою сьвяточну одежу, підняв ся Айко з лавки і сказав до неї протяжним, сьпіваючим голосом:

— Маріцо, я маю оріхи.

— Даш менї?

— Ходи сюди.

Она поступила до него, але спотикнула ся на кривій дошці старої підлоги і мало не упала.

— Ага, ти пяна, тепер вже знаю, де ти була.

— Нїчого не знаєш, нїчого.

— В гостинници.

— Хто тобі казав?

— Я сам довідав ся — бачиш, кілько оріхів я маю!

Айко зробив ся вічливим, говорив солодким голосом, хоч аж тряс ся зі злости.

— Скажи, богато ти пила?

— Нї. Знаєш, горівка не добра. Ах, така обридлива!

Она потрясла головою і вхопила ся рукою за чоло.

— Дай менї оріхів!

— На, маєш! — Він зігнув ся, стиснув кулак і пхнув рукою наперед себе.

Маріца застогнала і відскочила від лавки.

Серце Айка трохи успокоїло ся, бо відплатив Маріци хоч в части кривду, якої він зазнав. Але мимо того був би він в своїм гніві ще на неї кинув ся і був би її бив кулаками. Его зуби аж скреготали і в голові ему шуміло, коли погадав о тім, що Маріца була в гостиннници. — Ах, яка завість виявляла ся на его понурім лици і в его сивих хитрих очах!

— Мене проганяють, а она іде з вітцем до гостинниці! Я знаю, що там знов грали на гармонії і танцювали з грубою Аґатою.

Айко пробовав представити собі як найліпше комнату в гостинници: коло печи вічно пяний господар з гармонїкою; довкола стола селяни, одні напів, другі цїлком запиті і Аґата, дочка господаря посеред комнати, як сварить ся з хлопцями. — Ну, то був перший і послїдний раз, що его сестра пійшла до гостинниці! Він їй вже покаже, що то значить!

— Тя, Айко, що ти маєш все з Маріцею?

Змішаний поглянув на вітця, що станув перед ним і залепотів:

— Нїчого!

— Уважай! Як я ще раз що почую!

В Айку варило ся.

— Тепер ще йде — думав він — і прибріхує перед вітцем, немов би я їй Бог знає що зробив!

— Доки мати не верне із шпиталя, мусиш Маріци пильнувати!

Айко похилив голову, але не відповів нї слова.

* * *

Слїдуючої недїлї Айко знов не міг пійти до гостинниці. Отець був вже перед полуднем пяний і велів ему лишити ся коло Маріци. З понурим лицем вислухав, прикусив зуби і гнївно та люто поглянув на сестру. В тій хвили зродилась у него гадка: що було би, як би не було Маріци? — Він був би свобідний — для него було би о много красше і він міг би скорше ходити з вітцем до гостинниці. — То була гадка, що его цїлком оголомила і затуманила. Завість і гнів цїлий тиждень гризли его і нетерпеливо дожидав він недїлї, все надїючись і побоюючись: чи пійде з вітцем чи нї? Тепер знав, що не пійде, але его гнів якось минув і він був майже вдоволений, що так склало ся. Він з нею остане сам і легко буде ему показати їй, що він є. Приводу до того має він досить. — І він чув особливу радість на гадку, що ему стала ся кривда і що він буде мати тепер нагоду помстити ся на ній, на ній, що всьому була винна.

Він кивнув на неї приязно, аби пійшла з ним.

Сонце сховало ся за тяжкими, темними хмарами, за горами від часу до часу блискало і деколи чути було далекий глухий грім. — Мимо того пійшов він з нею на поле і роздумував, що має з нею почати.

Прийшли до корчів і війшли до середини гущавини; тут росла велика і густа лїщина, еї сповивали довгі черниці, дикий хмель і инше хабазе. Була тут також тернина а декуди червонїли вовчі ягоди.

Айко ішов наперед, пригинав галузки до землї, а відтак пускав їх скоро умисне на те, аби они били Маріцу, що ішла за ним, по лици. Дївчина по якімсь часї остала позаду.

— Айко, Айко, ходи сюди! Ах, які чудесні ягоди висять тут!

Айко якийсь час не хотїв нїчого слухати, але відтак вернув назад і побачив, що Маріца стоїть перед одним корчем. З поміж серцеватих, ясно зелених листків визирали червоні ягоди. Маріца держала кілька з них в руці і нюхала їх. Коли Айко то побачив, затряс ся і его очи заблисли. На чолї виступив піт, его лице було змінене.

— Їдж, Маріцо, то добре!

Она взяла ягоди в уста. Він лукаво сьміяв ся.

— А ти, Айко, не будеш їсти?

— Диви, я вже їв!

І він взяв також кілька ягід, але кинув їх, а удавав, що їсть.

— Правда, добрі?

— О так!

Він повів еї дальше, глядав ягід і давав їх їй. Ягід було всюди повно, були жовтаві, червонаві і темні і звисали з рапавих гнучких галузок, що обвили ся довкола лїщини. Вкінци побачив при земли ще одну малу ростину і на ній кілька велпких, сочистих, темно-червоних ягід. Він зірвав їх і понюхав. Его рука дрожала, коли він їх подавав сестрі.

— На, тоті добрі, аж тоті будуть добрі.

Маріца з'їла їх, але скривила уста і еї слабе тїло аж стрясло ся.

них поліс з премією 1,246.852 К. Попереднього року до кінця вересня було 111.309 важних поліс з премією 1,006.397 К; сего року єсть о 25.254 поліс і 240.255 К премії більше.

Инші приходи Товариства (з купонів, додатків до поліс, провізиї реасекурацийної і т. д.) виносять 115.270 К; разом мало Товариство до кінця вересня 1,362.122 К приходів.

Шкід в вересни зголошено 136 случаїв з чого 89 в послідних днях вересня. Більші пожари були в Чернелеві 14 і в Настасові 12 повіта тарнопільского, в Вербіжи 17 шк. пов. рудецкого. Всїх шкід від початку року по конець вересня було 1.699, з котрих 1.679 вже виплачено, 3 шкоди находять ся в лїквідациї а виплату 17 відшкодовань на разї з причин правних вздержано.

Сума всїх 1699 шкід разом з коштами лїквідациї виносить загально 1,022.806 К з того 534.288 К припадає на реасекурацию а 488.516 корон лишаєсь на власний рахунок Товариства.

В роцї 1903 до кінця вересня було 1448 шкід на 837.282 К з того на реасекурацию припадало 432.721 К, а на власний рахунок лишилось 405.261 К.

Фонди Товариства виносять з кінцем вересня 1,112.544 корон, а зложені суть в цїнних паперах і вкладках.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 13 жовтня. Єго Вел. Цїсар удав ся дня 15 с. м. до Будапешту, звідки поверне з кінцем сего місяця до Відня, а дня 4 падолиста возьме участь в посьвяченю нового будинку консулярної академії.

Петербург 13 жовтня. Росийска аґентия телеґрафічна доносить з Ревля, що балтийска ескадра відплила до Лїбави.

Льондон 13 жовтня. Доносять сюди з Петербурга, що цар вислав до Куропаткина депешу, в котрій загріває єго до хоробрости і приказує бороти ся до послїдного вояка.

Льондон 13 жовтня. Після донесеня з японьского урядового жерела, японьский вартовий корабель „Шірдака" забрав 1 с. м. один пароход, котрий старав ся перевезти средства поживи до Порт-Артура.

Токіо 13 жовтня. Борба коло Янтай тревала цїлий день без перерви аж до пізної ночи і нинї відбувала ся дальше. Доси вислїд не рішений. Росияни уставили проти правого крила японьского значні сили коло Таіце. Японцї здержали обхідний рух Росиян.

НАДІСЛАНЕ.

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

— Ах, Айко, то не було добре!

Він поглянув на неї і взяв єї за руку; поволи і з трудом вибрали ся з гущавини.

Темні хмари звисали над землею, цїлий овид закритий був немов чорною мракою, огненні блискавки роздерали небозвід від всходу до заходу, в хмарах гудїло і грім гуркотів безнастанно. Упали перші великі і тяжкі каплї, дерева застогнали, трава на луках похилила ся до землї.

Ішли поволи і прийшли до дому цїлком мокрі. Під Маріцею дрожали ноги, она хитала ся.

Коло печи в кухни порала ся служниця і з цїлої сили дула на огонь. Маріца приступила до неї, але ноги не держали єї вже і она упала на землю. Єї очи були мутні, уста сині, віддих тяжкий.

— Ох, мене палить, дайте води!

Она вила ся на земли, дрожала і кричала в страшних муках. Єї блїде лице покрило ся потом. Обома руками била о землю, стогнала, а поміж сильно затиснених зубів виходила слина.

— Що їй такого, що їй?

Стара жінка з тонкою, брудною головою і червоним, зашмальцьованим носом, що прибігла на крик наймички, перехрестила ся зі страхом і почала глядати сьвяченої води.

— Я сама не знаю, що їй стало ся, лише що звідкись прийшли; не знаю, чи упила ся, чи що?

— Она несамовита, несамовита!

Прибігло ще кілька старших жінок і кількоро дітий.

— Єї задушить, дивіть, як она ве ся, як нею кидає!

— Боже, она умирає, справдї умирає!

Всї бігали сюди й туди, хрестили ся і стогнали.

Вечер Маріца умерла.

Айка не можна було нїгде найти.

Коли отець прийшов пізним вечером пяний до дому, лежала она вже на марах. Лице єї було темно-синє, очи виступили на верх і глядїли страшно, немов би чого просили з під темних вій. Острі, малі зуби впили ся глубоко в спідні уста.

Була прикрита білим полотном, по правій і по лївій єї сторонї стояв пахучий розмарин, а в ногах рожа.

— Де Айко? — то було перше, що отець сказав.

Коли побачив дочку на марах, сейчас стало єму всьо ясним. В одній хвили витверезив ся і він дрожав з нетерпеливости. Айка найдено вкінци схованого в соломі на подї стайнї.

— Що ти зробив?

— Нїчого!

— Де ви були?

— В лїсї. Она їла ягоди.

Він дивив ся в землю.

— Диви....

Отець нагле замовк, немов би єму язик віднало. На вид мертвої дитини, єї страшно зміненого лиця, обудив ся в єго души страшенний біль.

„Ти всьому винен!"

Та гадка зродила ся в нїм і він, що саме хотїв бути судиєю своєї дитини, опустив очи і почував себе як злочинець, котрого обжалуває мертва дочка.

„Ти винен, не Айко! Ти єго так виховав, що він то зробив! Хто водив єго до коршми і упивав єго горівкою, хто розбудив в нїм злі пристрасти?"

Цїлком прибитий стояв побіч Айка і єго голос дрожав, коли відозвав ся:

— Бачиш свою сестру?

Майже мимохіть поглянув Айко на мари. Очи єго сьвітили божевільним страхом, він отворив широко уста і дивив ся нерушаючись на Маріцу. Єго руки і ноги ослабли і він застогнав в страшній, безпомічній розпуцї.

Курс львівский.

Дня 12-ого жовтня 1904.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	545 —	555·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	575 —	585·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350·—	370·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	99 20	99 90
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. $4^1/_2$%	101·50	102 20
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	101·50	102.20
4% листи застав. Банку краєв. .	99 20	99 90
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99 80	—·—
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ лїт.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99·20	99·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·60	100·30
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%	101·30	102·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·90	99·60
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·30	100·—
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·—	97·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	85·—	91·—
Австр. черв. хреста (Курс віденський)	53·85	55·85
Угорск. черв. хреста	29·10	30·—
Іт. черв. хрес. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.	65·—	70·—
Базилїка 10 К	20·85	21·85
Joszif 4 К.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель папировий	2·50	2·53
100 марок нїмецких	117·10	117·60
Доляр америк.	4·80	5·—

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

поси.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Видання

Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірош: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор Зьвірята домашні 80 с. Приятелі дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цілком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

*Молитвенник народний 30 сот., в полотно оправлений по 40сот. Др. А. Кельнер: Коротка істория педаґоґії 60 с. *Китиця желань 2. розширене видане 40 с. *Читанка ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. *Ів. Левицкий: Попались. Різдвяні сцени 20 с. *Вол. Шухевич: Записки школяря 40 сот. *Тарас Шевченко: Кобзар для дітий 30 с. Гордієнко: Картагинці і Римляни 20 с. *Юлій Верне: Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. Др. Мих. Пачовский: Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. Дзвінок з р 1894 4 К. Др. Мандибур: Олімпія 40 с Віра Лебедова: Гостинець дітям 50 с. *Василь В-р. Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. *Мальота: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. *А. Глодзінський: Огород шкільний 1 К. 20 с Сальо: Непос, учебник для III кляси ґімназ 1 К. 30 с. Kokurewicz Józef: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. *А. К.: Робінзон неілюстрований 20 с. О. Нижанковский: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. *Дніпрової Чайки: Коза дереза 50 с. Мапа етноґрафічна Руси-України 40 с. Барановский: Приписи до іспитів 40 с. Дзвінок з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. Вол. Шухевич: Від Бескида до Андів 20 с. *Ів. Франко: Абу Каземові Капці 40 с. Дзвінок з р. 1901 6 К. Остап Макарушка: Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. *Т. Шевченко: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. *Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. Віра Лебедова: Малі герої 50 с., опр. 70 с. *Ів. Спілка: На чужині 40 с., опр. 54 с. Стефан Пятка: Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. *Оповіданя для дітий 40 с., опр. 54 с. *Мих. Коцюбиньский: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. *Олекса Катренко: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. Василь В-р: Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. *А. Кримский: Переклади 40 с., опр 54 с. Картки з істориї Руси-України. 40 с. *Д. Н. Мамина-Сибіряка: Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. *А. Пушкін: Байки 30 с. *Марко Вовчок: оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с *Марта Борецка: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. *Ковалів Стефан: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. *Др. Мих. Пачовский: Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. *Гр. Л. Толстой: Казки 40 с., опр. 54 с. *Поеми О. Кониського: 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. Оповіданя М. Вовчка. II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіка, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. *Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. Шекспір в повістках 30 с., опр. 60 с. Дві могилї, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлійскі казки, 24 с., опр. 38 с. *Леоніда Глібова: Байки 10 с. *В. Чайченко: Олеся; Комар; Два оповідання по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. Дніпрової Чайки. Казка про сонце та єго сина; Писанка по 10 с. Учитель на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені зьвіздкою, *апробован. Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).